

— Діаволътъ, драга моя, тя е обладалъ отъ нѣколко врѣме на самъ; ще сторишь добръ да го прокълнешъ и прогонишь частъ по-напрѣдъ; инакъ ще пристигнешъ да станешъ другарка на г-жж Сенастъ и на г-жж Обри, и да съставите една троицѣ. Колкото за мене нито съмъ имала, нито имамъ поетическо сърдце; но утѣшавамъ ся да вѣрвамъ че има още малко нѣкои души въспріемчивы на доблестны чувства; вѣрвамъ безкорыстността, ако бы ще и само моѣтъ, вѣрвамъ още и юначеството, защото съмъ видѣла юнацы. Освѣтъ това благодарѣ ся да слушамъ малкытъ птиченца като пѣѣтъ въ градинкѣтъ ми, и като градѣ храмѣтъ си на мимоходнытъ облацы. Възможно е всичко това, драга моя, да е смѣшно; но азъ земамъ смѣлость да ти кажъ, че тѣзи увеселенія сѣ съкровището на сиромаха, и че господство му и азъ не само че нѣмамы други, но нито за тѣзи ся оплаквамы що ги имамы.

Другъ единъ пѣтъ, когато съ обыкновениятъ си невъзмутимостъ слушахъ язвителныйтъ присмѣхъ на г-жж Маргаритѣ, майка ѣ мя зе настранѣ :

— Г. Максиме, каза, дъщеря ми ви досажда и моѣ ви ся да ѣ простите. Безъ сумнѣніе ще да сте съгледали че си е измѣнила нравѣтъ отъ нѣколко врѣме насамъ.

— Наистинѣ вижда ми ся позамыслена повече отъ другъ пѣтъ.